

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 430

гр. Плевен, 22.03.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, V ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ ЦВ. КРЪСТЕВА

Членове: РЕНИ В. ГЕОРГИЕВА
Е. АТ. КУНЧЕВА

като разгледа докладваното от СИЛВИЯ ЦВ. КРЪСТЕВА Въззивно частно
гражданско дело № 20234400500155 по описа за 2023 година

ПРОИЗВОДСТВО по чл. 278 вр. чл. 248 ГПК.

Пред Плевенския окръжен съд е постъпила частна жалба от А. Ф. П.
с ЕГ Н***** чрез адв. Д. Н. срещу Определение № 444/ 26. 01. 2023 г.
по гр. д. № 3308/ 2022 г. по описа на РС- Плевен постановено по реда на чл.
248 ГПК. Твърди се, че обжалваното определение е неправилно и
незаконосъобразно, тъй като от адвокатското пълномощно на ответника е
видно, че уговореното между страните възнаграждение е за защита срещу
иска за делба и по иска по чл. 30, ал.1 ЗН, а не само за иска по чл. 30, ал.1 ЗН,
както се твърди от ответника. Посочено е, че процесуалният представител на
ответника не е присъствувал в съдебно заседание и е направено изявление за
прекомерност на адвокатското възнаграждение, което не е съобразено от
районния съд. Посочено е, че за съдебна делба адвокатското възнаграждение
е в размер на 600 лв. съгласно наредбата за минималните размери на
адвокатските възнаграждения, като за запазената част е приложима
разпоредбата на чл. 7, ал.2 от същата наредба. Отправено е искане за отмяна
на определението на районния съд, постановено по реда на чл. 248 ГПК като
неправилно и незаконосъобразно.

Ответникът по частната жалба Д. А. К. с ЕГ Н***** е изразил
становище чрез процесуалния си представител адв. Е. Г., че частната жалба е
неоснователна, тъй като претендираните разноски касаят само иска по чл. 30,

ал.1 ЗН и не е налице прекомерност на адвокатското възнаграждение, което е уговорено в минимален размер.

ПЛЕВЕНСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните счита, че частната жалба е ДОПУСТИМА като подадена в законовия срок по чл. 248, ал.3 ГПК от надлежна страна срещу акт, който подлежи на въззивно обжалване.

По същество частната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

С Решение № 1739/ 25. 11. 2022 г. по гр. д. №3308/ 2021 г. по описа на РС- Плевен е отхвърлен предявения от А. Ф. П. срещу Д. А. К. иск с правно основание чл. 30, ал.1 ЗН за намаляване на завещателното разпореждане със завещател Ф. К. П. и заветник Д. А. К., обективизирано в завещание от 22. 10. 2021 г. за недвижим имот в с. ***, обл.Плевенска подробно описан в решението. Съдът е допуснал съдебна делба между страните върху процесния недвижим имот, като подробно е посочил квотите на всяка една от страните.

С обжалваното определение по молба на Д. А. К. съдът е изменил решението си в частта за разноските, като е осъдил А. Ф. П. да заплати на Д. А. К. на основание чл. 78, ал.3 ГПК направените деловодни разноски в размер на 600 лв. за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по иска по чл. 30, ал.1 ЗН. В мотивите на съда е посочено, че за разноските по иска по чл. 30, ал.1 ЗН следва да се произнесе с решението, с което се произнася по основателността на този иск, т.е. в първа фаза на съдебната делба, тъй като в тази фаза приключва разрешаването на въпроса относно действителността на завещателното разпореждане.

Въззивният съд възприема мотивите на районния съд в обжалваното разпореждане относно това, че следва съдът да се произнесе по разноските за този иск в първа фаза на съдебната делба, когато се приключва разрешаването на този правен преюдициален за съдебната делба въпрос.

Видно от доказателствата по делото (лист 249 и 250 от първоинстанционното дело) с молба- становище ответникът по иска чрез процесуалния си представител е изразил становището си по предмета на спора и е отправил искане за присъждане на деловодни разноски в размер на 600 лв. за адвокатско възнаграждение по иска с правно основание чл. 30, ал.1

ЗН. По този начин е формулирано и основанието за заплащане на адвокатското възнаграждение от 600 лв. в договора между ответника и процесуалния му представител, а именно:“ процесуално представителство по иск по чл. 30, ал.1 ЗН“. Въз основа на тези доказателства районният съд е присъдил и деловодните разноски на основание чл. 78, ал.3 ГПК в размер от 600 лв.

Съдът не възприема доводите на частния жалбоподател за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което не е взето предвид от районния съд по чл. 78, ал.5 ГПК. Искът по чл. 30, ал.1 ЗН е неоценяем, което е изразено и в Определение № 60092/ 30. 06. 2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1507/ 2021 г. , I г. о., ГК съгласно което искът по чл. 30, ал.1 ЗН е неоценяем, чрез този иск наследникът с право на запазена част упражнява потестативното си право да иска възстановяването ѝ, когато тя е накърнена чрез извършени от наследодателя завещателни разпореждания или дарения. Това право няма за обект конкретен имот или имоти, поради което чрез иска по чл. 30, ал.1 ЗН не се защитава правото на собственост върху конкретен имот или имоти.

С оглед на това, че искът по чл. 30, ал.1 ЗН е неоценяем, то е приложима нормата на чл. 7, ал.1, т.4 от Наредба №1/ 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съгласно която минималният размер на адвокатското възнаграждение при други неоценяеми искове извън чл. 7, ал.1, т. 1- т.3, т. 5- т. 10 от наредбата е 600 лв. В случая на процесуалния представител на ответника е изплатено възнаграждение в размер на 600 лв., което е минималното за този неоценяем иск. В случая е ирелевантен фактът за присъствието на процесуалния представител на ответника в съдебно заседание, тъй като не са предвидени възнаграждения за явяване в съдебно заседание по чл.7 , ал.9 от наредбата. Процесуалният представител е изготвил писмен отговор на исковата молба и е представил писмено становище по предмета на спора на лист 249 от делото, като по този начин е осъществил процесуалното представителство на ответника. В тази връзка съдът приема, че не е налице прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ответника, тъй като е изплатен минималният размер по наредбата за процесуално представителство.

По изложените съображения съдът счита, че обжалваното

определение на първоинстанционния със е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Воден от горното, съдът на основание чл. 278 вр. чл. 248 ГПК

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно **Определение № 444/ 26. 01. 2023 г. по гр. д. № 3308/ 2022 г. по описа на РС- Плевен.**

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____